

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Barrandov Televizní studio a.s., IČ: 41693311**
sídlem Kříženeckého nám. 322, 152 00 Praha 5
právně zastoupena JUDr. Martinem Richterem Ph.D., advokátem
se sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, IČ: 45251002**
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2024, čj. RRTV/12654/2024-beh, sp. zn. RRTV/2024/451/beh,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024 uznala žalobkyni vinnou, že jako provozovatel televizního vysílání Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem

Kříženeckého náměstí 322/5, Praha 5, PSČ 152 00, spáchala přestupek dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tohoto se dopustila porušením ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) - d) zákona č. 231/2001 Sb., a to tím, že žalované neposkytla údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložila nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl, seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let a údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl, to vše za kalendářní rok 2023 k televizním programům Televize Barrandov, BARRANDOV KRIMI a KINO BARRANDOV. Za to žalobkyni uložila pokutu ve výši 90 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. **Žalobkyně** v žalobě namítá porušení zásady zákazu nucení k sebeobviňování. Požadované údaje neposkytla s odkazem na její právo odepřít výpověď zakotvené v čl. 37 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně má za to, že zásada zákazu sebeobviňování se uplatní také v rámci správního trestání. Tato zásada je dle žalobkyně všeobíhající a uplatní se ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu z trestného činu či přestupku. Stran této námítky rovněž odkázala na článek publikovaný v Advokátním deníku (MATES, P., PÚRY, F.: Zákaz nucení k sebeobviňování. Advokátní deník, 27. 3. 2019. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2019/03/27/zakaz-nuceni-k-sebeobvinovani/>), z něhož dle žalobkyně plyne, že nikdo není povinen vydat důkaz proti sobě samému.
3. Žalovaná měla pochybit, když odmítla aplikaci zákazu sebeobviňování v projednávané věci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 As 159/2014-52. Závěry obsažené v tomto rozsudku totiž není možné převzít, jelikož v mezidobí došlo k rekonstrukci správního trestání. Tuto argumentaci přitom uplatnila již v řízení před žalovanou, která však reagovala pouze obecnými frázemi. Současně žalobkyně poukázala na skutkovou rozdílnost obou věcí. Dokumenty, které žalovaná po žalobkyni vyžaduje vydat, neexistují, žalobkyně by je musela *ad hoc* vytvořit. Současně se žalovaná mohla dostat k požadovaným údajům i bez součinnosti žalobkyně, jelikož u pořadů je na konci uváděn údaj o výrobcu i roku výroby.
4. Žalobkyně namítá, že žalovaná v „Dotazu k plnění povinností“ ze dne 13. 12. 2023 požadovala informace nad rámec požadavků § 47 zákona č. 231/2001 Sb. Žalobkyně nesouhlasí, že rozeslání dotazu je pouze projevem dobré vůle žalovaného, neboť teprve a pouze v dotazu je stanovena lhůta, ve které má provozovatel údaje poskytnout. Tato lhůta není určena zákonem.
5. Žalovaná svým jednáním postavila žalobkyni před neřešitelnou protiústavní volbu. Buď vytvoří a poskytne žalované podklady proti sobě, které by ji mohly usvědčit ze spáchání přestupku, a tedy se vystaví riziku stíhání za přestupek (spočívající v nesplnění kvót evropské tvorby), anebo tak neučiní a stejně se vystaví riziku stíhání za přestupek, jen za jiný (neposkytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby).

Shodu s prvopisem provedla S. K.

6. Žalobkyně rovněž namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jelikož se dle ní žalovaná nevypořádala s jejími zásadními námitkami.
7. Další okruh žalobních námitek směřoval na přiměřenost sankce, která byla žalobkyni uložena, a na porušení zásady legitimního očekávání. Žalobkyně v první řadě poukázala na to, že historicky žalovaná uložila jiným subjektům pokutu ve výši 10 000 Kč, přičemž skutkové okolnosti případů byly totožné. Odkázala k tomu na rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2019, čj. RRTV/10964/2019-loj a ze dne 8. 12. 2020, čj. RRTV/16555/2020-loj. Pokuta uložená žalobkyni tak vybočuje z dosavadní rozhodovací praxe žalované a porušuje zásadu legitimního očekávání. Dle žalobkyně dále žalovaná věc zčásti nesprávně hodnotí a zčásti jí některé tvrzené přítěžující okolnosti přičítá dvakrát. Přestože je označuje jinak, jejich obsah je stejný (zejm. okolnosti „*délka protiprávního stavu*“ a „*dlouhodobé odmítání plnění povinnosti poskytnout údaje o evropské tvorbě*“).
8. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázala na to, že s námitkami směřujícími na aplikaci zásady zákazu nucení k sebeobviňování se dostatečně vypořádala již v napadeném rozhodnutí. Na svých závěrech trvá. Nesouhlasí s tím, že by tato zásada byla všeobjímající ve smyslu tvrzeném žalobkyní. K tomu odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 8 A 57/2016-43, ze kterého má plynout povinnost součinnosti kontrolovaných subjektů s kontrolním orgánem. K mezím zákazu nucení k sebeobviňování pak odkázala na výše označený rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 As 159/2014. V něm soud uvedl, že přiznání absolutního práva nevypovídat by zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Primárním důvodem sběru údajů je povinnost žalované uvést je do výroční zprávy dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a dále že jsou pravidelně reportovány Evropské komisi. Žalovaná tyto informace od provozovatele televizního vysílání nevyžaduje proto, aby jej následně mohla ve správním řízení potrestat.
9. K námitce neaplikovatelnosti výše označených rozsudků žalovaná uvedla, že nerozporuje, že předchozí úprava byla roztržistěná a že nová právní úprava přinesla řadu změn. Povinnosti týkající se evropské tvorby ale nebyly novým přestupkovým zákonem nijak dotčeny a k žádným změnám nedošlo ani ve vztahu k zásadě zákazu nucení k sebeobviňování. Rovněž poukázala na to, že sama žalobkyně v rámci řízení před žalovaným neuvedla konkrétní skutečnosti, které by o nemožnosti aplikace závěrů starší judikatury svědčily.
10. Žalovaná dále nesouhlasila s námitkou zásadních rozdílů ve skutkovém stavu výše citované judikatury od nyní projednávané věci. Uvedla, že požadavek na předložení údajů o podpoře evropské tvorby lze nejlépe připodobnit k výkonu kontroly dle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád (dále jen „kontrolní řád“, příp. „KŘ“). Žalovaná má za to, že podstatou činnosti orgánů veřejné správy v rámci kontroly je zjišťování plnění povinností kontrolovaných subjektů, a nikoliv primárně zajišťování důkazů a zjišťování skutečností významných pro řízení o přestupku. Následné ukládání opatření po zjištění nedostatků při kontrole již není součástí kontroly, nýbrž se jedná o proces, který na kontrolu navazuje. Žalovaná rovněž poukázala na to, že dle ustálené judikatury není porušením zásady zákazu nucení k sebeobviňování ani podání daňového přiznání, které navíc rovněž není již existujícím dokumentem, ale naopak je třeba, aby jej povinný subjekt vytvořil. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 10 Afs 175/2019-94, v němž kasační soud dovodil, že zákaz sebeobviňování by neměl

Shodu s prvopisem provedla S. K.

znamenat protiústavnost nejrozumnějších sankcionovaných výzev k podání daňového či celního tvrzení, jelikož by to v podstatě zničilo fungování daňových systémů ve smluvních státech Úmluvy.

11. K námitce, že žalovaná po žalobkyni požadovala informace v podrobnostech nad rámec ust. § 47 zákona č. 231/2001 Sb. žalovaná uvedla, že předmětné ustanovení požaduje, aby provozovatel předložil žalované údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl. V rámci identifikace děl pak žalovaná ve své Výzvě ze dne 13. 12. 2023 požadovala sdělit titul, zemi původu, délku a výrobce díla.
12. Žalovaná dále odmítla názor žalobkyně, že výše označené věci se týkaly případů, kdy se dohledovému orgánu nenabízel žádný jiný způsob, kterým by si mohl údaje obstarat bez součinnosti dotazovaného, zatímco v nyní projednávané věci si dohledový orgán mohl údaje sám opatřit. Žalovaná uvedla, že z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle 60 odst. 1 písm. m) ve spojení s § 47 odst. 1 písm. a) - d) zákona č. 231/2001 Sb. je nepodstatné, zda žalovaná mohla získat takové údaje z vlastní úřední činnosti.
13. K námitce nepřiměřenosti sankce a vybočení ze správní praxe žalovaná uvedla, že ukládání pokut za správní delikty spadá do sféry správního uvážení. To lze soudně přezkoumat jen potud, překročí-li správní orgán jeho zákonem stanovené meze, vybočí z nich, příp. uvážení zneužije. Co se týče odkazu na rozhodnutí žalované, ve kterých uložila pokutu ve výši 5 000 Kč, resp. 10 000 Kč, případně od potrestání upustila, žalovaná uvedla, že se skutkový stav těchto případů lišil. V případě provozovatele HUKU s.r.o. šlo o vysílání programu ETHNIC TV, který byl zaměřen primárně na vietnamskou menšinu žijící v České republice. Postavení tohoto provozovatele na mediálním trhu bylo prakticky zanedbatelné a divácký zásah minimální, navíc rozhodnutí byla vydána před více než 12 lety. V případě provozovatele MWE Networks International s.r.o. šlo rovněž o vysílání jednoho programu, a to programu POWER TV zaměřeného výhradně na vysílání hudebních videoklipů. Všechna tato rozhodnutí se tedy lišila zejména tím, že se jednalo o porušení zákona ve vztahu k jedinému televiznímu programu. Přičemž napadené rozhodnutí se týká tří (tedy všech) programů provozovaných žalobkyní. Žalobkyně odmítla žalované poskytnout údaje o evropské tvorbě na programu Televize Barrandov, na programu KINO BARRANDOV a na programu BARRANDOV KRIMI. V případě žalobkyně odkazovaného případu ve věci Hudební televize, s.r.o. a jejího programu Retro Music Television a provozovatele Magical roof s.r.o. od potrestání upustila, ale pouze z důvodu, že provozovatelé ihned po doručení Oznámení o zahájení řízení o přestupku své pochybení napravili a údaje o evropské tvorbě žalované zaslali. Dále pak žalovaná uvedla, že přitěžující okolnosti nejsou žalobkyni přičítány dvakrát, jelikož míří na odlišné aspekty přestupku. V rámci kritéria dlouhodobého odmítání plnění povinnosti poskytovatele žalovaná hodnotila povahu jeho činnosti a rozpor s požadavky odborné péče podnikatele (ignorování opakovaných apelů žalované), a nikoliv dlouhou dobu trvání protiprávního stavu.

III. Ústní jednání

14. Při ústním jednání, které ve věci proběhlo dne 18. 2. 2026, zástupkyně žalobkyně zopakovala svou hlavní žalobní námitku, kterou je zákaz nucení k sebeobviňování. A to navíc v situaci, kdy žalobkyně požadovaným dokumentem sama nedisponuje a musí jej teprve vytvořit. Dále uvedla, že jí je známo rozhodnutí zdejšího soudu v obdobné věci, nyní posuzovaný případ se však skutkově odlišuje, když zákon č. 231/2001 Sb. nestanoví

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žádnou lhůtu ke splnění povinnosti dle § 47 tohoto zákona. Zástupkyně žalobkyně zdůraznila, že ve vytýkaném opomenutí žalobkyně nelze hledat žádnou obstrukci, žalobkyně v rozhodné době procházela obtížným obdobím insolvence, a nyní prochází schválenou reorganizací. Pokud jde o zásadu legitimního očekávání, k naposledy přiloženým rozhodnutím žalované (rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2017 čj. RRTV/14953/2017-rud a rozhodnutí ze dne 13. 10. 2020, čj. RRTV/14531/2020-loj) žalobkyně uvedla, že rozhodnutí ze dne 13. 10. 2020 je skutkově odlišné, neboť se jedná o recidivní jednání, a rozhodnutí ze dne 10. 10. 2017 je sice skutkově obdobné, ale uložená pokuta je o mnoho nižší (30 000 Kč). K argumentu žalované, že v nyní posuzované věci byla žalobkyně sankcionována za pochybení ve vztahu ke třem programům a nikoli jako v rozhodnutí ze dne 10. 10. 2020 pouze ve vztahu k jednomu, uvedla, že prostý matematický součin pokut s počtem dotčených programů (3x30 000 Kč) nelze na věc aplikovat, když navíc v obdobné věci žalovaná v recentnějším rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 8. 12. 2020, čj. RRTV/16655/2020-) uložila pokutu ve výši 10 000 Kč, což by pak prostým matematickým součinem činilo za tři programy částku 30 000 Kč (a nikoli částku 90 000 Kč, která byla uložena v nyní posuzované věci). Žalobkyně setrvala na svém návrhu napadené rozhodnutí zrušit a žalovaná po odkazu na svá písemná vyjádření navrhla žalobu zamítnout.

15. Soud k důkazu provedl článek publikovaný v Advokátním deníku (MATES, P., PÚRY, F.: Zákaz nucení k sebeobviňování. Advokátní deník, 27. 3. 2019. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2019/03/27/zakaz-nuceni-k-sebeobvinovani/>, rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2011, č. j. RUD/3333/2011, sp. zn. 2011/322/RUD/HUK, ze dne 22. 5. 2012, č. j. RUD/2081/2012, sp. zn. 2012/189/RUD/HUK, ze dne 3. 9. 2019, čj. RRTV/10964/2019-loj, ze dne 8. 12. 2020, čj. RRTV/16555/2020-loj, ze dne 1. 9. 2020, č. j. RRTV/13198/2020- loj, sp. zn. RRTV/2020/230/LOJ, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. RRTV/9125/2019-loj, sp. zn. RRTV/2019/372/LOJ. Naopak soud z důvodu nadbytečnosti (prokázání pokrytí vysílání televize a její sledovanost nebyla důvodem k upuštění od potrestání) k důkazu neprovedl tiskovou zprávu „*JOJ Family oslavila první rok na českém trhu*“, dostupnou na <https://www.atmedia.cz/ioi-family-oslavila-prvni-rok-na-podzim-prinese-kriminalku-a-italskeho-ucetniho>).

IV. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
17. Soud předesílá, že skutkově i právně obdobně postavenou věcí se již v minulosti zabýval, a to v rozsudku ze dne 10. 7. 2025, čj. 11 A 20/2025-40. Jelikož nyní rozhodující pátý senát se závěry vyslovenými jedenáctým senátem městského soudu v podstatných otázkách souhlasí, bude z nich vycházet i při vypořádání této věci.
18. Městský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K této městský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs

Shodu s prvopisem provedla S. K.

212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kvůli nimž nelze správní rozhodnutí pro absenci důvodů či nesrozumitelnost meritorně přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“* Nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpor mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).

19. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou výše uvedené judikatury a uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí takovými nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaná v napadeném rozhodnutí přehledným a srozumitelným způsobem popsala svá zjištění a žalobkyni osvětlila, jaké skutečnosti považuje za rozhodné pro závěr o udělení pokuty. Současně srozumitelně vypořádala žalobkyniny odvolací námitky. Městský soud je proto přesvědčen, že žalobkyně nemohla pochybovat o důvodech, pro které jí bylo její odvolání zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o uložení pokuty potvrzeno. Soud proto nemohl přisvědčit obecné námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a tuto námitku nepovažuje za důvodnou.
20. Následně soud přistoupil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
21. Soud předesílá, že argumentace uvedená v žalobě, je velmi obecná a v podstatné části kopíruje námitky uplatněné v řízení před žalovanou. Soud se má v takovém případě zabývat námitkami v takové míře podrobnosti, jež plyne z podoby žaloby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022-45). Rovněž je nutné poukázat na to, že *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Stejně tak platí, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, 1350/2007 Sb. NSS).
22. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda žalobkyně byla povinna s odkazem na zásadu zákazu nucení k sebeobviňování předložit žalované údaje dle § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

23. Dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb. platí, že na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat
- a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,
 - b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,
 - c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,
 - d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.
24. Dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. platí, že v případě, že z údajů předložených Radě podle odstavce 1 vyplývá, že povinnosti podle § 42 až 44 ve sledovaném období splněny nebyly, je provozovatel televizního vysílání povinen sdělit Radě důvody jejich nesplnění.
25. Dle ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. platí, že sledovaným obdobím se pro účely odstavců 1 a 2 rozumí 1 kalendářní rok.
26. Dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb., platí, že provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání se dopustí přestupku tím, že neposkytne Radě údaje potřebné pro účely kontroly podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 1.
27. Dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona č. 231/2001 Sb., platí, že za přestupek lze uložit pokutu od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč.
28. Žalobkyně namítá, že nebyla povinna poskytnout požadované údaje, a to s odkazem na zásadu zákazu nucení k sebeobviňování. Tato zásada se dle žalobkyně uplatní ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu z trestného činu či přestupku. Současně namítla, že judikatura, na níž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí není na nyní projednávanou věc aplikovatelná, jelikož došlo k rekodifikaci správního trestání. Dále pak namítla, že v nyní řešené věci požadované dokumenty, na rozdíl od věcí výše označených, neexistují. Žalobkyně by je tak musela ad hoc vytvořit. Stejně tak se tyto případy týkaly situace, kdy se dohledovému orgánu nenabízely žádné jiné možnosti obstarat si požadované informace, na rozdíl od nyní projednávané věci. Žalobkyně má za to, že je stavěna před neřešitelnou volbu. Buď informace poskytne a poskytne podklady proti sobě samé, jež by mohly být využity v případném řízení o přestupku, nebo tak neučiní a stejně bude stíhána za přestupek, tentokrát však neposkytnutí údajů.
29. Žalovaná s tím nesouhlasí a uvádí, že postupovala v souladu se zákonem a judikaturou, kterou lze aplikovat i přes rekodifikaci správního trestání. Poukázala na meze zásady zákazu nucení k sebeobviňování a dovodila, že tuto zásadu není možné aplikovat na případ žalobkyně. Dále pak poukázala na podobnosti svých postupů s postupy dle kontrolního a daňového řádu. Uvedla, že smyslem žádosti o dotčené údaje není shromažďování podkladů pro případné potrestání, nýbrž plnění povinností žalovaného vůči Evropské komisi a Poslanecké sněmovně. K možnosti zjištění potřebných údajů žalovaná uvedla, že z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle 60 odst. 1

Shodu s prvopisem provedla S. K.

písm. m) ve spojení s § 47 odst. 1 písm. a) - d) zákona č. 231/2001 Sb. je nepodstatné, zda žalovaná mohla získat takové údaje z vlastní úřední činnosti

30. Městský soud v první řadě dává žalobkyni za pravdu v tom, že zásada zákazu nucení k sebeobviňování se uplatní také ve správním trestání, což plyne např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Soud však nemůže souhlasit s žalobkyní v tom, že by tato zásada byla všeobíhající, neboť její aplikace má své limity. K těmto limitům již navíc existuje rozsáhlá judikatura. Soud odkazuje např. na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18. 10. 1989 ve věci 374/87, *Orkem*, příp. rozsudek Tribunálu ze dne 20. 2. 2001 ve věci T-112/98, *Mannesmannröhren-Werke AG*. Z těchto plyne, že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání i vůči němu. Samotná povinnost předložení existujících dokumentů pak není sebeobviňováním, neboť adresátovi povinnosti nic nebrání se v řízení hájit a zpochybnit předložené listiny či význam, který jim správní orgán přiznal. Tyto závěry aproboval také kasační soud např. v již žalovaným zmiňovaném rozsudku ze 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39.
31. Soud nepřehlédl, že žalobkyně namítá, že se v rozsudcích uvedených žalovanou jedná o případy, kdy dotčené dokumenty již existovaly a nebylo je tak nutné vytvořit pro účely dohledu. Na tomto místě však soud poukazuje na podobnosti mezi nyní projednávanou věcí (dohled Rady pro rozhlasové a televizní vysílání nad subjekty vysílání audiovizuální mediální služby na vyžádání) a věcmi, při nichž se uplatní kontrolní řád. Soud souhlasí s žalovanou, že podstatou činnosti orgánů veřejné správy v rámci kontroly je zjišťování plnění povinností kontrolovaných subjektů, a nikoliv primárně zajišťování důkazů a zjišťování skutečností významných pro řízení o přestupku (jak tomu bylo v žalobkyní zmiňovaném usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. IV. ÚS 158/13). Také v této věci není účelem shromáždění podkladů pro případné přestupkové řízení s dotčeným subjektem. Cílem je naopak monitoring podpory evropské audiovizuální tvorby a poskytování zpráv o jejím stavu Evropské komisi a Poslanecké sněmovně.
32. Podobnost lze spatřit rovněž se správou daní, při níž se uplatní daňový řád. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2021, č. j. 10 Afs 175/2019-94, dovodil, že: *[j]ak již ve své judikatuře detailně vysvětlil Evropský soud pro lidská práva, pokud by snad zákaz sebeobviňování měl znamenat těž protiústavnost nejrozumnějších (sankcionovaných) výzev k podání daňového či celního tvrzení, v podstatě by to zničilo fungování daňových systémů ve smluvních státech Úmluvy (bod 25).* Povinnost předložit žalované zprávu o plnění povinností nadto plyne přímo ze zákona.
33. Stran námitky nemožnosti aplikovat rozsudky, jež uvedla v napadeném rozhodnutí žalovaná, soud opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 157/2022, ze kterého jednoznačně vyplývá, že soud se má zabývat námitkami v takové míře podrobnosti, která plyne z podoby žaloby. V tomto případě žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody, proč by závěry dotčených rozhodnutí nemohly být na nyní řešenou věc aplikovány. Naopak setrvala v obecné rovině tvrzení. Ačkoliv soud souhlasí s žalobkyní v tom, že právní úprava správního trestání doznala změn, neshledal, že by tyto změny měly jakýkoliv závažný důsledek na aplikaci rozsudků, jež při své argumentaci použila žalovaná. Závěry rozsudků, jež žalovaná aplikovala jsou značně obecné a rekodifikace správního trestání na ně, dle názoru soudu, neměla vliv. Naopak má soud za to, že jsou tyto závěry i nadále aplikovatelné.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

34. Článek v Advokátním deníku, na který žalobkyně odkazuje, rovněž dle názoru soudu nesvědčí v její prospěch. Autoři v něm totiž jasně artikuluji hranice aplikace zásady zákazu sebeobviňování v různých právních odvětvích, přičemž se věnují také správnímu trestání. Z článku dle soudu plyne, že hranice aplikace dotčené zásady nejsou bezbřehé a v rámci činnosti žalované je možná aplikace zásady analogicky jako při správě daní či kontrolní činnosti. Dotazovaný subjekt tak má zákonem stanovenou povinnost požadované údaje vydat. To, zda poté dojde k zahájení přestupkového řízení je již otázkou odlišnou. Soud zároveň upozorňuje, že i v případě, že by byly doložené podklady použity jako podklady pro přestupkové řízení, dotčený subjekt by měl možnost vyvrátit závěry, které si správní orgán vytvořil o možném spáchání přestupku.
35. Ze všech těchto důvodů má městský soud za to, že námitky okruhu aplikace zásady zákazu nucení k sebeobviňování na nyní projednávanou věc nejsou důvodné.
36. Soud rovněž důvodnou neshledal námitku, že žalovanou vyžadovaný rozsah údajů vybočuje z rámce ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) až písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. Soud souhlasí, že požadavek na určitou strukturu a formát sdělených informací z § 47 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 231/2001 Sb., nevyplývá, jde nicméně toliko o formální požadavek, přičemž nelze opominout, že žalobkyně žalované tyto informace neposkytla vůbec, a to ani v jiném formátu a struktuře než žalovaná požadovala. Obsahově pak žalovaná z rámce ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. nijak nevybočila.
37. Otázku neexistence zákonné lhůty k poskytnutí zákonem požadovaných informací žalobkyně v žalobě zmínila jako polemiku ve vztahu k vyjádření žalované, že rozeslání dotazu je toliko projevem dobré vůle žalované, když žalobkyně je povinna tyto údaje předložit sama. Přičemž uvedla, že dotaz nemůže být dobrodiním, když teprve v něm žalovaná určí lhůtu, ve které je třeba požadované údaje předložit. Soud s žalobkyní v tomto souhlasí. Ostatně i žalovaná nepopírá, že lhůtu k podání požadovaných informací stanovuje sama.
38. Teprve při ústním jednání, které ve věci proběhlo dne 18. 2. 2026 žalobkyně namítala, že nestanoví-li zákon žádnou lhůtu k poskytnutí těchto informací, nelze jejich neposkytnutí v žalovanou vyžadované lhůtě trestat jako přestupek. Takto postavenou námitku ve věci neexistence zákonné lhůty k podání informací dle § 47 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. nelze dle soudu považovat za tzv. prohloubení již vzneseného žalobního bodu, ale za nově uplatněnou námitku. Jak soud podrobně vysvětlil v bodě 37 tohoto rozsudku, v žalobě uplatněná argumentace týkající se neexistence zákonné lhůty totiž představovala toliko polemiku s úvahu žalované o „vstřícném přístupu“ nikoli samostatný žalobní bod, natož žalobní bod směřující ke stejnému cíli jako žalobní námitka uplatněná v rámci jednání. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta k podání žaloby přitom dle § 72 odst. 1 věta první s.ř.s. činí dva měsíce poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzované věci bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 1. 12. 2024, námitka pak byla vznesena dne 18. 2. 2026. Z uvedeného je zřejmé, že tato námitka byla vznesena opožděně.
39. Za opožděnou námitku je pak třeba považovat i námitku, dle které v rozhodné době procházela obtížným obdobím insolvence, proto nemohla vyhovět výzvě. Tuto námitku exkulpace vznesla žalobkyně poprvé až při jednání soudu dne 18. 2. 2026.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

40. Dále se soud zabýval také posouzením námitky nepřiměřenosti výše uložené sankce a porušení zásady legitimního očekávání, k němuž mělo dojít vybočením ze zavedené správní praxe. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2011, č. j. RUD/3333/2011, sp. zn. 2011/322/RUD/HUK, ze dne 22. 5. 2012, č. j. RUD/2081/2012, sp. zn. 2012/189/RUD/HUK, ze dne 3. 9. 2019, č. j. RRTV/10964/2019-loj, ze dne 8. 12. 2020, č. j. RRTV/16555/2020-loj, ze dne 1. 9. 2020, č. j. RRTV/13198/2020-loj, sp. zn. RRTV/2020/230/LOJ, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. RRTV/9125/2019-loj, sp. zn. RRTV/2019/372/LOJ, v nichž uložila jiným subjektům za stejný přestupek pokutu ve výši 5 000 Kč, resp. 10 000 Kč, resp. v případě dvou posledně jmenovaných upustila od potrestání. Žalovaná tak dle ní vybočila ze své dosavadní praxe, když žalobkyni uložila pokutu výrazně vyšší. Současně žalobkyně namítla, že jí žalovaná přičítá k tíži dvakrát tu samou přítěžující okolnost, a to „délku protiprávního stavu“ (viz str. 17 napadeného rozhodnutí) a „dlouhodobé odmítání plnění povinnosti poskytnout údaje o evropské tvorbě“ (viz str. 17 napadeného rozhodnutí).
41. Žalovaná má za to, že sankce byla uložena v mezích správního uvážení, jež nepřekročila. V prvé řadě uvedla, že výše označená rozhodnutí byla vydána za odlišných podmínek. Subjekty, jimž byla uložena pokuta, byly na mediálním trhu v odlišném postavení od žalobkyně, resp. po upozornění ze strany žalované okamžitě svou povinnost splnily. V případě rozhodnutí z roku 2011 a 2012 dále poukázala na dobu, jež uplynula od uložení sankce v předmětné věci. Ve svém vyjádření ze dne 10. 2. 2026 pak žalovaná ještě doplnila další dvě rozhodnutí, z nichž dle jejího názoru rovněž vyplývá, že výše uložené sankce nijak nenarušuje princip legitimního očekávání žalobkyně. Dle žalované nedošlo ke dvojímu přičítání téhož k tíži žalobkyni, jelikož první uvedená přítěžující okolnost míří na dlouhou dobu trvání protiprávního stavu, zatímco druhá míří na jednání v rozporu s požadavky odborné péče podnikatele.
42. Soud považuje za nutné zdůraznit, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že *soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil*. Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004–87).

43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2024, č. j. 7 As 5/2023-42 dovedl, že „[...]správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání, avšak nepředstavuje překážku pro změny správní praxe ani pro rozdíly při stanovování výše pokut s přihlédnutím k individuálním okolnostem v jednotlivých případech[...]“.
44. Městský soud má za to, že v tomto ohledu správní orgán nepochybil, jelikož přihlédl k závažnosti a charakteru jednání žalobkyně, délce páchání protiprávního jednání, polehčujícím okolnostem, přitěžujícím okolnostem. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k tíži žalobkyně hodnotila skutečnost, že žalobkyně odepřela žalované poskytnout údaje týkající se všech tří jí provozovaných programů. Společenská škodlivost jejího jednání je tak dozajista vyšší, než pokud by neposkytla data například pouze k jednomu ze svých programů. Jako polehčující okolnost žalovaná vyhodnotila, že postavení žalované na mediálním trhu není dominantní či významně úspěšné, neboť žalobkyně dosahuje na svých programech velice nízkých hodnot sledovanosti.
45. Namítá-li nyní žalobkyně porušení principu legitimního očekávání odkazem na předchozí rozhodovací praxi žalované, soud souhlasí s žalovanou, že veškerá žalobkyní poukazovaná rozhodnutí se týkají skutkově odlišných případů. Z rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2011, č. j. RUD/3333/2011, sp. zn. 2011/322/RUD/HUK, a následně z rozhodnutí ze dne 22. 5. 2012, č. j. RUD/2081/2012, sp. zn. 2012/189/RUD/HUK, vyplývá, že v tomto případě žalovaná uložila provozovateli HUKU s.r.o., pokutu ve výši 5 000 Kč a o rok později za porušení stejné povinnosti pokutu ve výši 10 000 Kč. Pokuta byla udělena za porušení povinnosti ve vztahu k jednomu programu, a to programu ETHNIC TV, jež byl dle základní programové specifikace určen pro vietnamskou menšinu žijící v České republice, ve vietnamštině, s českými titulky. Postavení tohoto provozovatele na mediálním trhu tak bylo prakticky zanedbatelné a divácký zásah minimální. Soud rovněž souhlasí s žalovanou, že opominout nelze ani skutečnost, že obě rozhodnutí byla vydána před více než 12 lety. Nelze tedy pouze mechanicky bez dalšího porovnávat nominální výši uložené pokuty, když ze shora citovaných rozhodnutí vyplývá, že ve všech případech se jednalo o zjištěné přestupkové jednání vykazující mnohem nižší míru společenské škodlivosti než v nyní posuzované věci.
46. V případě rozhodnutí ze dne 3. 9. 2019, čj. RRTV/10964/2019-loj, a ze dne 8. 12. 2020, čj. RRTV/16555/2020-loj, šlo o pokuty uložené provozovateli MWE Networks International s.r.o., ve výši 10 000 Kč za to, že nepředložil údaje o evropských dílech pro program POWER TV. Program POWER TV byl tematickým programem zaměřeným výhradně na vysílání hudebních videoklipů, a tedy určeným pro úzký segment divácké obce. I v tomto případě jde tedy o pokutu uloženou ve vztahu k jednomu programu, nadto obsahově úzce profilovanému, dosahujícímu minimální divácké sledovanosti a zanedbatelného postavení na mediálním trhu.
47. V rozhodnutí ze dne 1. 9. 2020, č. j. RRTV/13198/2020- loj, sp. zn. RRTV/2020/230/LOJ, šlo o společnost Hudební televize, s.r.o., jakožto provozovatele televizního vysílání hudebního programu Retro Music Television. Žalovaná sice upustila od potrestání, avšak z důvodu, že provozovatel ihned po doručení Oznámení o zahájení řízení o přestupku své pochybení napravit a údaje o evropské tvorbě žalované zaslal a po celou dobu řízení poskytoval potřebnou součinnost. Rovněž v případě rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019, č. j. RRTV/9125/2019-loj, sp. zn. RRTV/2019/372/LOJ, ve věci společnosti

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Magical roof s.r.o., a jejího programu JOJ Family, provozovatel své pochybení vzápětí po zahájení řízení napravil tím, že požadované údaje o evropské tvorbě poskytl. Vzhledem k okolnostem spáchání přestupku tak bylo zjevné, že již samotné projednání věci před správním orgánem stačilo k nápravě, a proto žalovaná od potrestání upustila.

48. V rozhodnutí ze dne 10. 10. 2017, č. j. RRTV/14923/2017-rud, žalovaná uložila provozovateli Barrandov MUZIKA, s.r.o. pokutu ve výši 30 000 Kč za neposkytnutí vyžadovaných údajů podle § 47 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. ve vztahu k jednomu televiznímu programu, a to BARRANDOV Family.
49. V rozhodnutí ze dne 13. 10. 2020, č. j. RRTV/14531/2020-loj, žalovaná uložila provozovateli Magical roof s.r.o. pokutu ve výši 50 000 Kč ve vztahu k vysílacímu programu JOJ Family. Při stanovení výše pokuty přihlédla též k recidivnímu chování provozovatele.
50. Z předložených rozhodnutí dle názoru soudu vyplývá, že praxi žalované ohledně výše ukládaných pokut není možné považovat za jednotnou, přičemž výše pokuty je v každém jednotlivém případě individualizována s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci. Lze pak ovšem i souhlasit s žalovanou, že souměřitelná výše pokuty za shodný přestupek byla již v minulosti žalovanou udělena, a to právě v případě rozhodnutí ze dne 10. 10. 2017, č.j. RRTV/14923/2017-rud ve vztahu k provozovateli Barrandov MUZIKA, s.r.o. a jednomu vysílacímu programu. K porušení principu legitimního očekávání proto nedošlo.
51. Dle názoru soudu žalovaná výši uvalené sankce řádně odůvodnila, když přihlédla na odlišné postavení žalobkyně na mediálním trhu, povahu vysílacího programu a možné vyšší společenské škodlivosti jednání žalobkyně. Přičemž ani nijak nevybočila z mezí výše doposud ukládaných sankcí za obdobné přestupky. Soud se také nedomnívá, že by bylo žalobkyni přičítáno k tíži dvakrát tytéž přitěžující okolnosti. Z napadeného rozhodnutí totiž jasně plyne, že první z vytýkaných přitěžujících okolností míří na celkovou dobu trvání protiprávního stavu (žalobkyně byla povinna žalované požadované údaje poskytnout do 15. ledna 2024 a nesplnění povinnosti trvalo minimálně do vydání napadeného rozhodnutí, tj. do 5. listopadu 2024), zatímco druhá míří na jednání v rozporu s řádnou péčí podnikatele v oblasti poskytování audiovizuální mediální služby na vyžádání. Jedná se o dvě odlišné okolnosti, ke kterým byl žalovaný oprávněn při uložení pokuty přihlížet.
52. Soud tedy neshledal důvodnou ani námitku, kterou žalobkyně brojila proti tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty.
53. Závěrem městský soud připomíná, že nemusí reagovat na všechny námitky žalobkyně, pokud proti nim uvede argumentaci, která je sama s to tyto námitky vyvrátit a v jejímž světle námitky neobstojí (rozsudek kasačního soudu ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021, body 14-15).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. února 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.